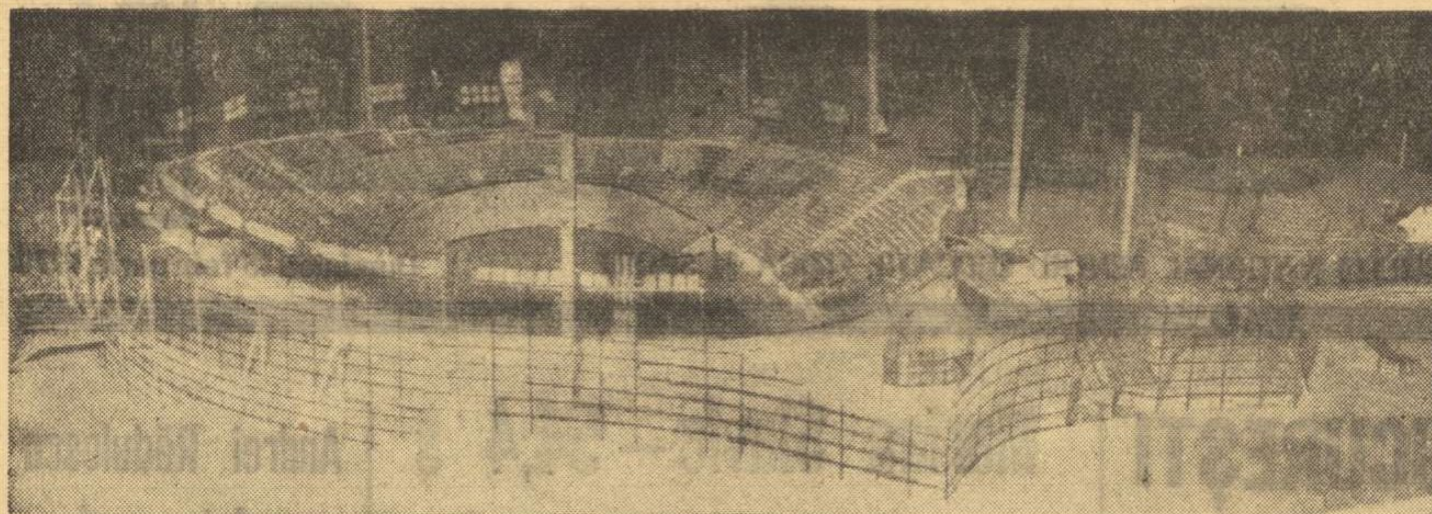


În exclusivitate pentru **sportul**

Iată macheta viitoarei săli a sporturilor (cu 12 000 de locuri) de la Oberwiesenfeld.
Foto: KEYSTONE

OLIMPIADA DRUMURILOR SCURTE

de dr. Hans Jochen VOGEL, primarul general al orașului München

La 26 aprilie 1966, cu ocazia celei de a 64-a sesiuni a C.I.O. de la Roma, i s-a atribuit orașului München organizarea J.O. 1972. De atunci a trecut mai mult de jumătate din timpul de pregătire a Jocurilor celei de a XX-a Olimpiade, care vor avea loc între 26 august și 10 septembrie 1972. München, de departe cel mai dinamic oraș al R. F. a Germaniei, s-a transformat între timp în cel mai mare șantier al țării. Toți cei angrenați în această operă sînt convinși că prima și cea mai grea disciplină olimpică este pregătirea propriu-zisă a Jocurilor.

Lucrările au trecut încă de vara trecută din stadiul de plan în faza de realizare: la 14 iunie 1969, printr-un act simbolic, s-a așezat prima cărămidă a construcțiilor, care se întind pe o suprafață de 3 milioane mp, de la Oberwiesenfeld și care vor deveni centrul olimpic al Münchenului. Aici se va construi stadionul olimpic, care va avea 80 000 de locuri, sala cea mare a sporturilor (12 000 de locuri), bazinul olimpic acoperit (8 500 de locuri), un velodrom, o sală de volei, centrul de radio și televiziune, satul olimpic pentru 12 000 de atleți și antrenori, precum și centrul presei pentru 4 000 de ziariști, cu o suprafață de 16 000 mp.

Un turn de televiziune cu o înălțime de 290 m și o altă sală de sport (8 000 de locuri) erau construite. În München va apare astfel o panoramă olimpică în care stadioanele și celelalte construcții sportive vor fi încadrate formînd astfel o unitate veselă, armonioasă. Aceasta este ideea de bază care reunește trei principii:

1. Toate construcțiile și instalațiile sportive se vor afla pe o rază de 1 km, fiind astfel ușor accesibile fără folosirea mijloacelor de transport. Acest lucru economisește timp, putere și nervi. Pe drept cuvînt se poate vorbi despre J.O. ale „drumurilor scurte". Această noțiune nu se referă numai la centrul olimpic, întrucît și distanța pînă la centru este de numai 4 km.

2. Concentrarea stadioanelor, a satului olimpic, a centrelor de radio și de televiziune, precum și a centrului de presă într-un singur complex ca un „oraș olimpic", duce la trăirea densă și reflectarea fidelă a evenimentelor.

3. Prin formarea unor coline și a unui lac cu o suprafață de 83 000 mp, încadrate de parcuri, se va amplifica această atmosferă, dîndu-li-se tuturor evenimentelor un cadru festiv. Natura creată de mîna omului va fi dominată de turnul de televiziune, ușor vizibil chiar și din apropierea orașului, și de un acoperiș uriaș în formă de cort, care, avînd suprafața de 80 000 mp, se va întinde peste partea de vest a stadionului, marea sală sportivă și bazinul olimpic.

Desigur, această idee (ca și, de fapt, întreaga concepție arhitectonică), operă a arhitectului prof. Günter Benisch din Stuttgart, este un proiect îndrăzneț.

Jocurile Olimpice din 1968 au arătat că sporturilor de sală trebuie să li se acorde o atenție deosebită. Mai sînt necesare în perimetrul parcului de expoziție a orașului încă 5 săli — pentru box, haltere, scrimă și pentru turneul de baschet. Patru din ele există, a cincea va fi construită. Întrucît distanța pînă la satul olimpic (6 km) poate fi străbătută cu autobuzul în 15 minute, s-a putut respecta și aici principiul „drumurilor scurte".

Același lucru se poate spune și despre celelalte baze care nu se află în perimetrul centrului olimpic — pista de canotaj și caiac-canoe, poligonul pentru tir cu arcul (în grădina englezească), instalațiile sportive pentru pentatlon modern, baza hipică pentru concursul de dresaj (în parcul castelului Nymphenburg) și, în sfîrșit, poligonul de tir, care, probabil, va fi construit în partea nordică a orașului. Nici traseul pentru slalomul nautic (care abia la ședința C.I.O. de la Varșovia a devenit probă olimpică) nu a fost încă stabilit. Competiția va avea loc fie pe rîul Isar, în perimetrul orașului München, fie pe rîul Lech în orașul Augsburg, unde, de fapt, există un asemenea traseu (care a găzduit campionate mondiale).

Performanțele sistemului de transport

Concentrarea majorității instalațiilor sportive la Oberwiesenfeld necesită, în mod logic, înființarea unui sistem de transport eficace, capabil să-l lege de centrul orașului, de împrejurimile atrăgătoare ale acestuia și de marile artere de circulație naționale și internaționale. În oraș, nu numărul de kilometri constituie un indiciu, ci durata în care poate fi parcursă această distanță. Münchenul construiește în acest scop un sistem combinat de transporturi, format din metrou, tren urban, rețea de străzi, linii de tramvai și autobuz, care vor putea transporta 100 000 persoane într-o oră, într-o singură direcție, de la și spre centrul olimpic.

Inima acestui sistem o formează metroul și trenul urban. Münchenul a început încă în anul 1965, deci independent de Jocurile Olimpice, construcția unui circuit de metrou lung de 12 km, care va fi completat cu un traseu lung de 4 km pînă la centrul olimpic. Căile ferate germane au început în 1967 construcția unui tren urban subteran (traseul are 4 km), care leagă gara centrală de gara de est, totodată legînd între ele 13 linii suburbane (de circa 400 km) și făcînd, de asemenea, legătura cu centrul olimpic.

Cele două sisteme vor fi legate între ele printr-un nod subteran sub piața Marienplatz, încît se formează un sistem unic legînd orașul München și împrejurimile pe o distanță de circa 40 km. Astfel, în 1972 distanța între centrul olimpic și centrul orașului va fi parcursă în numai 10 minute, iar distanța pînă la lacul Starnberg, din partea de sud-vest a orașului, în 22 de minute. Practic, acest lucru înseamnă că vizitatorii „olimpici" nu vor fi obligați să locuiască în oraș, ci vor putea fi găzduiți și la poalele Alpilor — regiune deosebit de pitorească prin locurile și pădurile sale —, fiind totuși în măsură să ajungă pînă la centrul olimpic la capătul unei călătorii rapide și confortabile. Trenul urban cît și metroul vor fi date în folosință în primăvara anului 1972.

Concepția care a dat naștere acestui sistem izvorăște din învățămintele trase cu ocazia J.O. din Mexic. În 1968, lipsa mijloacelor de transport pe șine a dus adesea la perturbații ale traficului urban în direcția stadioanelor, unii sportivi fiind forțați să coboare din autobuz și să meargă pe jos pentru a ajunge la timp la locul competiției. De altfel, în centrul olimpic și în imediata lui apropiere vor mai fi construite și 7 000 de parkinguri.

Investiții cu bătaie lungă

J.O. nu duc numai la dezvoltarea mijloacelor de transport urban și a instalațiilor sportive ale orașului, ci încurajează (și grăbesc) construcția de hoteluri. Orașul München va beneficia pînă în 1972 de încă 4 000 de locuri în hoteluri de talie internațională. Într-un perimetru de 50 km vor mai exista 60 000 locuri la pensiuni și hoteluri.

Suma totală a investițiilor se va ridica la 870 milioane de mărci, dintre care numai aproximativ jumătate va fi folosită la construcția bazelor sportive, cu toate că, în contrast cu Tokio și Ciudad de Mexico, toate instalațiile sportive vor fi noi. Suma este fără îndoială considerabilă, dar organizarea J.O. constituie o sarcină colectivă, încît povara se sprijină pe mulți umeri. Cam jumătate din cheltuielile totale vor fi acoperite cu ajutorul unei Loterii Olimpice, în colaborare cu concursurile de pronosticuri și loteriile, ca și din emiterea unei monezi comemorative de 10 mărci. Cîte o treime din restul banilor vor fi acordați de guvernul R.F. a Germaniei, landul Bavaria și primăria orașului München.

Este interesant de remarcat faptul că după J.O. toate construcțiile vor continua să aducă venituri statului. Astfel, satul olimpic și satul presei vor fi transformate în cartiere de locuințe; centrul de presă va deveni un magazin universal, iar centrul de radio și televiziune va fi transformat într-o bază centrală a sportului universitar.

Orașul München va fi astfel nu locul de desfășurare, ci gazda primitoare a Jocurilor Olimpice, a tineretului din toată lumea care, în acest cadru festiv, se va întrece la diferitele ramuri sportive. Va fi sărbătoarea întîlnirilor fără deosebiri de graniță, păreri sau concepții, în folosul înțelegerii omenirii întregi și al păcii.

POST-SCRIPTUM LA FAMILIILE OLIMPICE

Probabil că niciodată o listă completă a marilor familii olimpice nu va putea fi întocmită. Mereu se ivesc date noi, întregind un palmares deschis.

Aflăm astfel că alergătoarea Jutta Stöck, astăzi membră a Asociației olimpice din R.F.G., clasată a 8-a în finala pe 200 m la Mexico și componentă a ștafetei vest-germane clasată pe locul 6 la 4 x 100 m, este fiica învingătorului probei de aruncare a suliței și medaliatului cu bronz la aruncarea greutății de la J.O. din 1936 de la Berlin: Gerhard Stöck.

Australia ne oferă alte două exemple de dinastii olimpice. Prima este cu totul excepțională. William Roycroft, participant la concursul complet de călărie, obține — în ciuda unei căderi la ultimul obstacol al probei de fond — locul 11 în clasamentul individual și o medalie de bronz cu echipa Australiei la J.O. de la Roma (1960). Peste 4 ani, la Tokio, își reprezintă din nou țara și ocupă de două ori locul 7 (individual și pe echipe). La ultimele jocuri, de la Mexico, în echipa de 3 călăreți a Australiei, medaliată cu bronz, figurează nu numai tatăl, ci și fiul său de 22 de ani Wayne Roycroft!

Membru al echipei de baschet a Australiei (clasată a noua) în 1964, la Tokio, Ken Watson devine peste 4 ani antrenorul selecționatei olimpice australiene, în care îl promovează pe fiul său Ray Watson. Din păcate tînăra echipă nu a reușit să treacă faza meciurilor de calificare pentru Jocurile de la Mexico...

NU SÎNT CE PAR A FI...

● Jesse Owens, cvadruplu campion olimpic în 1936, a fost numit președinte al unei comisii consultative (pentru secția masculină) pe lîngă Comitetul olimpic al S.U.A.

● Medaliat cu bronz la triplu salt, la Jocurile de la Mexico, Giuseppe Gentile va ocupa funcția de responsabil pentru relații publice pe plan internațional al Comitetului olimpic italian (C.O.N.I.).

● Liesl Prokop, recordmană mondială de pentatlon, medaliată cu argint la Mexico și campioană europeană la Atena, a declarat că renunță la sportul de competiție „pentru a se consacra în întregime sarcinilor sociale". Aleasă în Dieta Austriei Inferioare, ea se va ocupa în mod special cu problemele sportive ale regiunii din jurul Vienei.

● Campioană olimpică la săritura în lungime în 1964, Mary Rand este autoarea unei cărți autobiografice „Mary, Mary" (apărută la Londra) în care-și povestește cariera sportivă de la „adolescența de băiețoi" pînă la triumful olimpic. Dacă zvonurile se confirmă, atunci fosta doamnă Bignal va deveni în curînd doamna Bill Toomey (campion olimpic de decatlon la Mexico).

50 DE ANI DE OLIMPISM ÎN IUGOSLAVIA

Mișcarea sportivă iugoslavă a sărbătorit — recent — un mare jubileu: jumătate de veac de cînd, prin strădania profesorului Bucear din Zagreb, a luat ființă Comitetul olimpic iugoslav.

Primii sportivi iugoslavi care au participat la Jocurile Olimpice au fost fotbaliștii. La Jocurile Olimpice din 1920, ce s-au desfășurat la Anvers, fotbaliștii iugoslavi au fost învinși categoric (7-0) de echipa Cehoslovaciei. Pe atunci, nimeni nu se putea gîndi la faptul că urmașii acestei generații de fotbaliști vor aureola sportul iugoslav cucerind la Roma, în 1960, medaliile olimpice de aur.

La J.O. de la Paris din 1924, micul gimnast Leon Stukelj a adus sportului iugoslav două medalii de aur. Un asemenea succes au obținut, patru ani mai tîrziu, Primojici și Dernanț. Aceștia sînt primii eroi ai mișcării olimpice iugoslave.

Stukelj a participat la marea sărbătoare a olimpismului iugoslav care a avut loc la Zagreb. Deși poartă mulți ani pe umerii săi și are părul argintiu, el este o imagine fidelă a ambițiosului concurent olimpic. Foarte dinamic, Stukelj urmărește toate actualitățile sportive și citește cu regularitate presa sportivă. S-a considerat foarte onorat atunci cînd a fost invitat la o reuniune în compania acelora care, ca și el, și-au înscris numele cu litere de aur în istoria sportului iugoslav. Campionii de azi l-au primit cu toată cinstea, așa cum se cuvine unui membru mai în vîrstă al comunității lor.

Aniversarea mișcării olimpice iugoslave a fost sărbătorită în orașul Zagreb. Aici a avut loc ședința festivă care a fost transmisă de televiziune și tot aici a fost deschisă o expoziție grandioasă cu documentele olimpice strînse de-a rîndul anilor și pe care posesorii lor le-au împrumutat organizatorilor pentru acest eveniment.

Aici au putut fi văzute, pe lîngă medaliile amintite ale lui Leon Stukelj, medalia de argint cucerită în 1936 la Berlin, medaliile de argint ale naționalei iugoslave de fotbal și ale atletului Ivan Gubijan dobîndite în 1948 la Londra, medaliile de aur obținute de echipajul de 4 al clubului nautic Gusar din Split, apoi medaliile de argint la polo pe apă și fotbal din 1952, la Helsinki, trei medalii de argint din 1956 (la Melbourne) cucerite de atletul Franjo Mihalici, de poloiști și fotbaliști. Patru ani mai tîrziu, în 1960, la Roma precum și în 1964, la Tokio, au cucerit medalii olimpice gimnastul Miro Cerar, luptătorii Branko Martinovici și Branislav Simici, fotbaliștii și poloiștii. Ca o încununare a tuturor succeselor de pînă acum sportivii iugoslavi s-au înapoiat de la J.O. din Mexic cu cele mai multe medalii: înotătoarea Giurița Biedov, luptătorii Ștefan Horvat și Branislav Simici, boxerul Zvonko Vuin, naționala de polo și baschetbaliștii.

Președintele Republicii, I.B. Tito, a decorat Comitetul olimpic iugoslav, presa a publicat amintirile marilor sportivi, iar pe clădirea în care a avut loc prima ședință a Comitetului olimpic iugoslav s-a pus o placă comemorativă. Pe mormintele marilor campioni și ale marilor conducători sportivi au fost depuse coroane de flori. Săptămîna olimpică a lăsat într-adevăr o adîncă impresie.

Peste 700 de sportivi iugoslavi au participat în această jumătate de veac la Jocurile Olimpice. Cuceritorii medaliilor au intrat în istoria sportului acestei țări; unii au devenit figuri de legendă.

Drago MAROVICI
„Sportske Novosti"-Zagreb





Un trofeu pentru un gest

Trofeul orașului Tokio, instituit în anul 1964, se decerne sportivului (sau unui grup de sportivi) al cărui comportament în timpul Jocurilor Olimpice poate fi citat ca exemplu de fair-play excepțional, indiferent de rezultatele sale sportive.

Spre sfîrșitul anului trecut, la Londra, în cadrul unui dejun oferit de asociația ziariștilor sportivi britanici, Avery Brundage, președintele C.I.O., a remis prețiosul trofeu patinatorului englez David Bodington, pentru sportivitatea și nobilele trăsături sufletești manifestate la jocurile de iarnă de la Grenoble. În proba de 500 m patinaj viteză, la ieșirea din prima turnantă, Bodington conducea pe pista exterioară, dar concurentul său, olandezul Jan Bols, a căzut, alunecînd pe celălalt culoar. Pentru a nu-l răni cu lama de oțel a patinelor sale și vrînd să-l evite, Bodington s-a aruncat spre marginea pistei, rănindu-se el însuși grav: un braț fracturat și trei cusături chirurgicale la picior l-au împiedicat pe englez să mai participe la celelalte probe. Mai norocos Bols a avut încă posibilitatea să se claseze al 8-lea la 5 000 m și al 13-lea la 10 000 m.

Eroul întîmplării a declarat ulterior reporterului ziarului „The Guardian" din Manchester: **„Nu știu cu precizie ce m-a făcut în acea clipă să mă arunc într-o parte. Probabil din instinct. În orice caz, îmi amintesc că, la prima mea evoluție pe un patinoar acoperit, lansîndu-mi brațul puternic înainte, așa cum trebuie să faci ca să obții un spor de viteză, am atins cu mîna tăișul patinei ridicate a concurentului de lîngă mine și rana pe care mi-am produs-o a necesitat 19 copci!"**

Gestul lui David Bodington de la Grenoble trebuie pus și în legătură cu faptul că el s-a pregătit luni de zile înainte de jocuri în Olanda. Pentru a putea fi în preajma celebrelor patinoare olandeze el s-a angajat ca muncitor calificat într-o uzină.

În ciuda neșansei sale de la Grenoble, David Bodington nădăjduiește să poată fi prezent la startul jocurilor de la Sapporo. De altfel, primul care l-a felicitat telegrafic pentru obținerea trofeului, a fost Hanji Aoki, președintele Comitetului olimpic japonez.

În fotografie: *Momentul înmînării trofeului*

PREGĂTIRI LA SAPPORO '72

● Planurile Comitetului de organizare a Jocurilor Olimpice de iarnă de la Sapporo cer ca cele 14 locuri de concurs să fie gata cu un an înainte de deschiderea Jocurilor, pentru a putea fi folosite în timpul unei Săptămîni internaționale a sporturilor. Se așteaptă ca aceste piste să fie folosite și în timpul unei săptămîni naționale a sporturilor de iarnă. S-a calculat că bugetul necesar pentru construirea acestor instalații se ridică la 25,4 milioane dolari și că 16 la sută din acest total (adică mai mult de 4 milioane) a fost folosit pentru a acoperi cheltuielile de proiectare și de amenajări preliminare.

● Majoritatea probelor de schi alpin cît și cele de săniuțe și bob vor avea loc pe muntele Teine (1 023 m). Această regiune cît și cea de la Mokomanai, vor fi centrul de atracție a Jocurilor Olimpice de la Sapporo. S-au terminat lucrările de degajare preliminară pentru pîrtiile de slalom și slalom uriaș. Au început lucrările de construcție a teleschiurilor și telefericelor.

● Pitorescul munte Eniwa (1 319 m), care se înalță în mijlocul frumosului Parc național, la 25 km sud de satul olimpic, răsună de ecoul vocilor omenești și de zgomotul mașinilor, căci lucrările de construire a pîrtiilor de coborîre pentru bărbați (2 584 m) și pentru femei (2 104 m) sînt pe terminate.

● Pista de săniuțe de la Fujino va atrage atenția publicului în timpul Jocurilor Olimpice de iarnă. Construcția acestei piste, care a început în octombrie 1967 și a fost terminată în decembrie 1968, a costat 275 000 dolari. Este prima pistă de săniuțe construită în Japonia și se află la 15 km sud-vest de centrul orașului, adică la numai 8 km de satul olimpic. Nu s-a socotit necesar să se instaleze un sistem de țevi de răcire, pista fiind instalată pe o față nordică. Cînd pista a fost terminată, a fost acoperită cu gheață și la cele 14 viraje s-au construit ziduri de gheață, făcute din blocuri de 28x35x13 cm (cîntărind în total 100 de tone); părțile în linie dreaptă au fost amenajate, folosindu-se zăpadă și gheață. Parcursul este iluminat de 83 lămpi cu sodiu de 400 și 150 wați. Deci, pista va fi foarte bine iluminată la orice oră, din primele momente ale dimineții, pînă noaptea tîrziu.

CANDIDATURI OLIMPICE 1976



SION ȘI MONTANA-CRANS PE VALEA RONULUI

● Unde schiază Lollobrigida ● Coborînd din vîrful Bella-Lui ● Pe urmele lui Panait Istrati

La 12 mai, ora 17, în sala mare a Centrului internațional al congreselor din Amsterdam, sesiunea plenară a Comitetului Internațional Olimpic va decide, prin votul membrilor, locurile de desfășurare a Jocurilor Olimpice (de iarnă și de vară) din 1976. Candidaturile — mai mult sau mai puțin ferme — se cunosc: Moscova, Montreal, Los Angeles și Florența — pentru jocurile estivale, Sion, Denver, Vancouver, Lahti și Granada — pentru jocurile hivernale.

Vom încerca, pînă la sorocul votului, să vă prezentăm principalele candidaturi. Sezonul ne invită, firește, să începem cu cele de iarnă.

De la trimisul nostru special, VICTOR BĂNCIULESCU

Bouby Rombaldi, desăvîrșit cicerone, amabil, neobosit și discret, ne-a purtat pe coclaurile Alpilor bernezi, pînă la stația terminus Cry-d'Err a telecabinei de 4 persoane, precum ne-a coborît în elegantele saloane ale magazinului său din Crans, aparent fără gînduri publicitare. Ne-a arătat, firește, fotografiile și autografele celor mai fideli vizitatori ai stațiunii: Gina Lollobrigida, Michèle Morgan, Bourvil, Gilbert Bécaud, Bernard Blier, dar ceea ce a prevalat a fost imensa sa dragoste de munte. Să nu uităm că Bouby a fost pînă nu de mult antrenorul echipei naționale feminine de schi a Elveției, care a urcat recent, la Val Gardena, în vîrful podiumului pe Annerösli Zryd. El este, de altfel, cel ce a trasat, cu schiurile pe zăpadă și cu cerneala roșie pe hărțile panoramice, viitoarele pîrtii olimpice: cele feminine în regiunea Chetseron, cele masculine în regiunea Vermala (cu o superbă pistă de coborîre, la vedere, care pleacă din vîrful Bella-Lui la 2520 m și se oprește, după o cădere de nivel de 990 m, în dreptul giganticului hotel Super Crans cu aproape 20 de etaje; pîrtia se coboară vertiginos în peste 2,20 min., ceea ce implică nu numai examinarea vitezei concurenților, ci și capacitățile lor tehnice și de rezistență).

Această primă cunoștință cu muntele trebuie completată cu zecile de posibilități sportive pe care le oferă proaspăta, dar înfloritoarea stațiune Montana Crans. Compozitorul și ziaristul Bob Astor ne povestea că pe aici și-a plimbat cu ani în urmă pașii obosiți de boală Panait Istrati. De atunci însă stațiunea a cîștigat în celebritate. Surplombînd, de la nord, valea Ronului, Montana-Crans e limitată în perspectiva spre sud de singura limită acceptabilă, aceea a superbei panorame semicirculare a Alpilor valezani, cu 19 vîrfuri de peste 4000 m., de la Mont-Blanc pînă la Cervino. Vastul platou, situat la 1500 m altitudine, este excelent înzestrat cu mijloace mecanice de circulație, cu zeci de pante defrișate pentru schi, cu pîrtii deja jalonate pentru bob și săniuțe, cu o trambulină pentru sărituri. Fără a mai vorbi de numeroasele patinoare, piste de curling, pîrtii de ski-bob, manejuri de echitație, terenuri de golf, piscine, grădinițe de copii schiori etc. — cu care se mîndresc justificat directorii oficiului de turism, Vital Renggli și Lelio Rigassi.

Dar de ce tocmai Sion, capitala cantonului Valais? La această întrebare încearcă să răspundă un fost medaliat olimpic cu bronz, partenerul din 1952 al lui Fritz Feierabend în bobul elvețian de 4, dinamicul și întreprinzătorul André Filippini, constructor de blocuri de locuit și fabricant de rachiu cu fructul cules pe terasele Ronului claustrat în butelie! „Sion — pentru că de data aceasta populația cantonului a fost de acord. Tentativa noastră similară de a candida în trecut a fost ratată din cauza unei diferențe de numai 40 de voturi la plebiscitul din 1963. Acum, chiar împotriva concurenței stațiunii St. Moritz, Comitetul olimpic elvețian ne-a preferat. Sion — nu numai pentru că aci vor fi centrul și satul olimpic, marea trambulină și stadionul de gheață, ci și pentru că celelalte instalații, de la Montana-Crans, se află la doar 30 de minute de drum cu mașina. Și-apoi, avem una din cele mai însorite regiuni ale Elveției, cu condiții climatice hivernale — inclusiv zăpadă — foarte favorabile în lunile ianuarie — martie. Și mai avem o ospitalitate tradițională, dincolo de vestita uzanță hotelieră elvețiană".



MISTERUL UNEI MEDALII

Elevul Ion Durdan de la Liceul agricol Halinga a găsit în toamna anului 1964 o medalie de bronz într-o carieră de piatră din satul Valea Mare, comuna Samarinești, județul Gorj. Bănuind, după cuvîntul german „Spiel" imprimat pe medalie, că este vorba de o veche medalie sportivă, tînărul s-a adresat redacției noastre, cu rugămintea de a lămuri misterul.

Versul și reversul medaliei prezintă aceeași imagine, cu inscripția: „Nürnberger Spiel und Rechenpfennig". Pentru elucidarea semnificației acestui text, ne-am adresat, la rîndu-ne, Școlii superioare de sport din Köln. În răspunsul său, prof. Körbs, șeful Seminarului de istorie, apreciază astfel mulajul grafic pe care l-am trimis: „Mostra este reproducerea unui așa-numit «Rechenpfennig» (în engl. counter, în franceză jeton). Asemenea discuri metalice, similare cu monezile, slujeau în Evul Mediu drept mijloace de calcul. Ele erau manevrate într-o parte și în alta pe scînduri liniate de calcul sau chiar pe fîșii de pînză. Asemenea monezi de Nürnberg sînt cunoscute încă de la sfîrșitul sec. 16. Mostra prezentată lasă însă impresia a fi ceva mai tîrzie (probabil din sec. 18)".

Așadar, nu este vorba — cum credea Ion Durdan — de o medalie olimpică. Cu toate acestea, îl sfătuim pe tînărul elev să o păstreze ca pe un lucru prețios, fiind vorba de un element material al istoriei omenirii.